

IAIN M. **BANKS**

■ FOLOSIREA ARMELOR

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

CUPRINS

Mulțumiri	7
O ușoară distrugere mecanică	9
Prolog.....	11
 1. BUNUL SOLDAT	25
Unu.....	27
XIII	41
Doi.....	53
XII	67
Trei.....	78
XI	98
Patru	110
X	125
Cinci.....	138
 2. O IEȘIRE	149
IX	151
Sase.....	167
VIII	189
Sapte.....	208
VII	228
Opt.....	251

VI	277
Nouă	283
V	302
3: AMINTIRI	315
Zece	317
IV	334
Unsprezece	351
III	375
Doisprezece	394
II	424
Treisprezece	442
I	449
Paisprezece	466
Epilog	483
Cântecul lui Zakalwe	486
STARE DE RĂZBOI	489
Prolog	491

1. BUNUL SOLDAT

UNU

Înconjurate de un cerc mereu în schimbare de prieteni, admiratori și animale, femeia a intrat în sala turbinelor – o nebuloasă care atrăgea totul prin farmec – vorbindu-le oaspeților, dând instrucțiuni personalului, făcând sugestii și adresând complimente nenumărașilor artiști. Muzica umplea spațiul vast de deasupra mașinilor antice, încă sclipitoare, aflate între grupurile de petrecăreți care, purtând haine viu colorate, discutau între ei. Femeia s-a înclinat cu grație și i-a zâmbit unui amiral care a trecut pe lângă ea și a răsucit o floare neagră, delicată, ducând-o la nas pentru a aspira parfumul ei amețitor.

Aflați la picioarele ei, doi dintre hralzi au sărit brusc chelălăind și încercând cu labele din față să se agațe de materialul neted al rochiei ei de seară și au înălțat boturile umede spre floare. Ea s-a aplecat, a lovit ușor boturile lor cu floarea făcându-i să sară înapoi, după care au început să strânute și să-și scuture capetele. Oamenii din jurul ei au râs. Aplecându-se și făcând rochia să se infoie, și-a trecut degetele prin blana animalelor, le-a tras de urechile mari, apoi a ridicat capul spre majordomul care se aprobia croindu-și maiestuos drum prin mulțimea care o încurga.

– Da, Maikril, a spus ea.

– Fotograful de la *System Times*, a spus încet majordomul.

S-a îndreptat de spate când ea s-a ridicat, până când el a privit spre ea, ținându-și bărbia la același nivel cu umerii ei dezgoliți.

- Recunoașterea înfrângerii? a întrebat ea și a surâs.

- Așa cred, doamnă. Se solicită o audiență.

Ea a râs.

- Bine exprimat. Câți sunt de data asta?

Majordomul s-a apropiat puțin de ea și a privit agitat spre unul dintre hralzii care și-a arătat colții.

- Treizeci și două de aparate de filmat mobile, doamnă; și peste o sută fixe.

Cu un aer conspirativ, ea și-a apropiat buzele de urechea majordomului și i-a spus:

- Fără să le mai socotim pe cele pe care le-am găsit asupra oaspeților noștri.

- Exact, doamnă.

- Îl voi vedea pe... el? Pe ea?

- Pe el, doamnă.

- Pe el, mai târziu. Spune-i că peste zece minute; să-mi amintești peste douăzeci de minute. În atriumul de vest.

A aruncat o privire spre singura brătară din platină pe care o purta. Recunoscându-i retinele, un proiectoare minuscul deghizat în smarald i-a prezentat un plan holografic al centralei electrice în două conuri gemene de lumină tintite drept spre ochii ei.

- Desigur, doamnă, a spus Maikril.

Ea l-a atins pe braț și i-a șoptit:

- Ne îndreptăm spre arboret, bine?

Majordomul a mișcat imperceptibil din cap pentru a sugera că a auzit. Ținându-și mâinile împreunate ca în semn de rugămintă și cu o expresie de regret pe față, ea s-a întors către oamenii din jurul ei.

- Iertați-mă. Vă rog să mă scuzați câteva clipe.

Zâmbind, și-a plecat capul într-o parte.

- Bună. Vă salut. Salutări. Ce mai faceți?

Au trecut cu rapiditate printre petrecăreți, printre aburi de droguri și printre bolurile plescăitoare ale fântânilor care distribuiau vin. Cu rochia foșnind, a păsit în frunte, în vreme ce majordomul se străduia să țină pasul cu mersul ei grăbit. Ea le făcea semne tuturor celor care o salutau: miniștri și consilieri guvernamentali, stele media de toate convingerile, revoluționari și ofițeri superiori de marină, oameni de afaceri și acționari ai acestora, extravagant de bogați. Hralzii s-au repezit de formă la călcările majordomului, iar picioarele lor terminate cu gheare, oarecum respingătoare, au alunecat pe podeaua lustruită din mica, apoi au păsit mai sigur când au ajuns pe unul dintre multele covoare prețioase răspândite prin sala turbinelor.

Ajunsă la treptele arboretului, ascuns de sala mare de către clădirea cea mai estică a dinamului, ea s-a oprit, i-a mulțumit majordomului, a alungat hralzii, și-a aranjat părul, care oricum arăta perfect, și-a netezit faldurile rochiei oricum imaculate și a verificat ca unica piatră albă de pe colierul de la baza gâtului să fie în centru, și era. A pornit să coboare treptele care duceau spre ușile înalte ale arboretului.

Rămas în vârful scării, având ochii umezi, unul dintre hralzi a scheunat și a tresăltat pe picioarele din față.

Iritată, ea a privit în urmă.

- Taci, Bouncer! Du-te!

Animalul și-a lăsat capul în jos și s-a îndepărtat pufnind.

Ea a închis fără zgromot ușile în urmă, apoi a admirat frunzișul luxuriant și mut al arboretului.

Dincolo de curba înaltă din cristal a domului parțial, noaptea era întunecată. În interiorul arboretului erau aprinse lumini mici, dar puternice, așezate pe stâlpi înalți, care aruncau umbre adânci și zimțate printre plantele aglomerate acolo. Aerul era călduț și

mirosea a pământ și a sevă. A inspirat adânc și a păsit spre celalătă latură a îngrăditurii.

– Bună.

Bărbatul s-a întors imediat și a văzut-o rezemându-se de un stâlp de iluminat, cu brațele încrucișate la piept și cu un zâmbet discret pe buze și în ochi. La fel ca și ochii, femeia avea părul negru bătând spre albăstrui; pielea era de un cafeniu deschis și ea părea mai zveltă decât apărea în transmisiunile de știri, deși, față de statură, părea puțin îndesată. El era înalt, foarte subțire și neobișnuit de palid, iar mulți oameni ar fi socotit că avea ochii prea apropiati de nas.

S-a uitat la frunza cu desen foarte delicat pe care ea continua să o țină în mâna fragilă și pe care, zâmbind nesigură, a lăsat-o să cadă și a ieșit din tufișul cu flori extravagante pe care îl examina. Și-a frecat mâinile și s-a uitat timid la ea.

– Îmi pare rău că... a spus el, făcând un gest care i-a trădat agitația.

– Nu-i nimic, a spus ea întinzând o mână.

Și-au prins mâinile.

– Ești Relstoch Sussepin, da?

– Hm... da, a spus el, evident surprins.

Încă o ținea de mână. Și-a dat seama de asta și a părut și mai tulburat, de aceea i-a dat drumul imediat.

– Diziet Sma.

Și-a înclinat puțin capul, făcând ca părul lung până pe umeri să se legene, dar rămânând cu ochii îndreptați spre el.

– Da, sigur că știu. Mm, sunt încântat să te cunosc.

– Bravo, a spus ea, dând din cap. Și eu. Ți-am ascultat lucrarea.

– Păi... A părut a fi încântat ca un copil și a pocnit din palme, făcând de fapt un gest despre care nu și-a dat seama. Da. Asta e foarte...

- Nu ţi-am spus că mi-a plăcut, a urmat ea, iar zâmbetul a răbosit doar pe o parte a feței ei.

- Vai.

Arăta descurajat.

Câtă cruzime.

- Dar mi-a plăcut, chiar foarte mult, a spus ea și, brusc, prin expresia feței, a transmis o remușcare amuzată – chiar conspirativă.

El a râs și ea a simțit o relaxare lăuntrică. Totul avea să fie bine.

- M-am întrebat de ce am fost invitat, a recunoscut el, iar ochii puțin adânciți în orbite i-au strălucit. Toți cei de aici mi se par atât de... – a ridicat din umeri – importanți. Tocmai de aceea...

A făcut un semn stângaci către planta pe care o admirase.

- Și nu crezi că și compozitorii ar trebui să fie considerați importanți? a întrebat ea, mustrându-l cu blândețe.

- Păi... în comparație cu toți acești politicieni, amirali și oameni de afaceri... în termeni de putere, vreau să spun... Și nici măcar nu sunt un muzician bine cunoscut. M-aș fi gândit la Savntreig sau Khu sau...

- Desigur, ei au avut cariere foarte reușite, l-a aprobat ea.

El a tăcut un moment, apoi a râs scurt și a lăsat privirea în pământ. Avea părul foarte fin, sclipitor în lumina care cădea de pe stâlpul înalt. A fost rândul ei să râdă alături de el. Poate că era cazul să îi vorbească acum de comanda pe care voia să i-o dea, în loc să lase asta pentru următoarea lor întâlnire, când ea avea să reducă numărul invitațiilor – chiar dacă în acele momente era vorba de ceva aflat departe – la ceva mai amical... sau chiar să lase totul în seama unei întâlniri private, chiar mai târziu, după ce se convingea că el era captivat.

Cât de mult să prelungească relația? El era ceea ce îi trebuia, dar asta va însemna mult mai mult după o prietenie încărcată; acel schimb îndelungat, minunat, de confidențe din ce în ce mai intime, acumularea lentă de experiențe împărtășite, dansul din ce

în ce mai languros, ca într-o spirală, a atracției, venind și plecând și tot aşa, ajungând tot mai intim, până când toată acea leneveală avea să se sublimeze în arșița atotcuprinzătoare a pasiunii.

El a privit-o în ochi și i-a spus:

– Domnișoară Sma, mă simt măgulit.

Ridicându-și puțin bărbia și cât se poate de conștientă de limbajul extrem de bine transmis al limbajului trupului, ea i-a întors privirea. Pe față lui a apărut o expresie pe care ea nu a mai socotit-o drept copilărească. Ochii lui i-au amintit de piatra prețioasă de pe brățara pe care o purta. S-a simțit puțin amețită și a inspirat adânc.

– Îhî.

Ea a înghețat.

Cuvântul venise din spatele ei, oarecum din lateral. Sma a remarcat că Sussepin șovăie, mutându-și privirea în altă parte.

Când s-a întors, Sma și-a păstrat expresia de seninătate pe față, după care a privit cu asprime carcasa alb-cenușie a dronei, ca și cum ar fi încercat să o sfredelească.

– Ce e? a spus ea cu o voce metalică.

Drona avea dimensiunile – și chiar forma – unei mici valize. A pluit până în dreptul feței ei.

– Necazuri, păpușico, a spus drona, după care s-a dat brusc deoparte, înclinându-și corpul, astfel încât a lăsat impresia că ar fi contemplat înălțimile cerului de dincolo de semisfera din cristal.

Sma a coborât ochii spre podeaua din cărămidă a arborelului și a strâns din buze. Și-a îngăduit doar o mișcare aproape imperceptibilă din cap.

– Domnule Sussepin, a spus ea și și-a desfăcut brațele. Îmi pare extrem de rău, dar... te superi dacă...?

– Nicio problemă.

Dând din cap, el începuse deja să se îndepărteze trecând pe lângă ea.

– Poate mai vorbim, ceva mai târziu, a spus Sma.

Continuând să se retragă, el s-a întors:

- Da, sigur... Ar fi chiar...

A lăsat impresia că îl părăsise inspirația, de aceea a dat din nou din cap oarecum agitat, apoi a pășit grăbit spre ușile de la capătul celălalt al arboretului. A ieșit pe ușă fără să privească în urmă.

Sma s-a răsucit brusc spre drona care acum bâzâia cu un aer nevinovat și părea să contemple o floare având culori stridente și ținându-și botul bont pe jumătate adâncit în ea. A observat-o pe Sma și a ridicat privirea. Sma a rămas cu picioarele depărtate, și-a lăsat un pumn în șold și a spus:

- Păpușico?

Câmpul de aură al dronei s-a iluminat; amestecul de violet, care semnifica regretul și negrul metalic care semnifica uimirea, a părut cu totul neconvincător.

- Sma mi-a scăpat... o aliterație.

Sma a dat cu piciorul într-o ramură moartă a unui arbust, apoi a țintuit drona cu o privire severă și a zis:

- Ei bine?

- Nu-ți va plăcea ce am să-ți comunic, a spus drona încet retrăgându-se puțin și înneagrindu-se în semn de regret.

Sma a șovăit. Cu umerii ușor căzuți, s-a uitat în altă parte. Apoi s-a așezat pe rădăcina unui copac. Rochia s-a boțit în jurul ei.

- E vorba de Zakalwe, aşa e?

În semn de surprindere, drona a etalat luminile unui curcubeu; foarte rapid – a gândit ea – poate era o reacție sinceră.

- Nu se poate, a spus drona. Cum de ai...?

Ea a dat din mâna să treacă peste întrebare.

- Nu știu. Tonul vocii. Intuiția umană... Viața mea începuse să fie prea veselă. A închis ochii și apoi și-a rezemat capul de trunchiul rugos al copacului. Așadar?

Drona Skaffen-Amtiskaw a coborât până la nivelul umărului ei și s-a apropiat. Sma s-a uitat la dronă.